

IMÁDKOZZUNK, TESTVÉREK!

Túrmezei Erzsébet

Túrmezei Erzsébet:
'IMÁDKOZZUNK, TESTVÉREK!'

Afrikából Európa felé
útban a gép.
Luanda fölött viharba kerül.
Villámok cikáznak szüntelenül,
és egyre mennydörög.
Új és új leszállási kísérlet.
Egyik sem sikerül.
S a gép többször nagyot zuhan.
'Nyugalom! Nincsen ok az aggodalomra!'
- hullnak a rémült szívekre
bizonytalan, erőtlen biztatások.
Bekapcsolják a harsány beat-zenét,
felszolgálják a legerősebb
italokat. És a légikisasszony
szétosztja a tenger felett
a mentőöveket.
Percről-percre nő a félelem.

Lelkészháaspár ül a gépen,
s az asszony odasúgja hirtelen:
'Most már nincsen több mondanivalójuk.
Nekünk sincs?'
A férfi feláll csendesen:
'Imádkozzunk, testvérek!'

'Köszönöm!' - nyújtja kezét a pilóta,
amikor Las Palmasban földet érnek.

+ + +

Sokszor úgy éreztem,
rajta vagyunk mi mind,
minden világrész minden embere,
ezen a veszedelemben,
viharba került gépen.
Egész világunk rajta van.
Kiszállni nem lehet,
s talán leszállni sem.

'Nyugalom! Nyugalom!'
Kábító italok és zsongító zene...
De a szíveken félelem-bilincs.
És valamit mondani kellene...
Bent egy titkos hang kérdez csendesen:
'Most már nincsen több mondanivalójuk.
Nekünk sincs?
Nekünk sincs?
Nekünk sincs?!'

Most, amikor
a pillanatok öröklétet érnek,
van-e aki feláll,
és elkiáltja
a viharokkal küzdő világ-gépen:
'Imádkozzunk, Testvérek!'

(1971.)

Forrás: www.keresztenydalok.hu